

KORKULU RÜYAM

Bazen kendimi bir rüyada sanıyorum uyanmak istiyorum bu kabustan ama bir türlü uyanamıyorum. Korona virüsü ülkemize geleli iki ay oldu. İlk zamanlar korona benim için sadece bir haberdirdi. Önce okullarımız kapandı... Okullar kapandı diye çok mutlu olmuştuk. Sabahın köründe artık okula gitmeyecektik. Çok gürültü yapan arkadaşlarımdan kurtulacaktım. En iyi arkadaşımı özleyecektim belki ama olsun onunla telefonda da konuşurum ne olacak ki, diye düşünürken gördüğüm rüyam kabusa dönmeye başlamıştı.

Virüs çoğaldı diye annem ve babam beni ananem ve dedemin yanına bıraktılar. Onlara göre çalıştıkları için süper taşıyıcı olabilirlermiş ve virüsü bize de bulaştırabilirlermiş. Bizim sağlığımız içinmiş. Annemden, babamdan, Papi'mden, Ponçik'imden, Pamuk'umdan, Prensinden ayrılmıştım; bir daha ne zaman görebileceğim belli değildi. Babamı haftada sadece bir kez görüyordum. Annem her iş çıkışı geliyordu ama belli bir mesafeden hasret giderebiliyorduk. Bazen de whatsapp'tan görüntülü konuşuyorduk.

Uyanmak istiyordum bu kabustan, hadi anne kaldır beni okula geç kalıyorsun de, kaldır beni. Evime gidemezken Papi'mi, Pamuk'umu, Ponçik'imi, Prens'imi göremezken önce ananem ve dedeme sonra da bana sokağa çıkma yasağı geldi. "Uzaktan eğitim" diye bir şey başladı: Dersleri TV'den ve EBA'daki canlı derslerden öğreniyorduk. Canlı derse girmek ise ayrı bir olaydı zaten.

Okulumu çok özlemiştim. Sabahın köründe kalkmayı, servis beklerken titremeyi, derste susmak bilmeyen arkadaşlarımı, derslerde arkadaşlarımla yarış yapmayı, okulumu özledim. Papi'm bari sen havla da uyandır beni bu kabustan. Biz insanlar için korona virüsü kabus olurken yeryüzü için sevindirici şeyler de oluyor. Havadaki karbondioksit azalmış. Ozon tabakasındaki yırtık kapanmaya başlamış bile. Kuşlar, böcekler, daha rahat çoğalmaya başlamış. Her sabah sanki daha temiz bir havayla uyanıyorum. Şu an beni bu kabustan ne annem ne babam ne de uykucu kedilerim ve yaramaz köpeğim uyandırıyor. Elbet bitecek bu kabus ve uyanacağım ama hiç bir şey eski gibi olmayacak: daha temiz olacağız, ellerimizi sık sık yıkayacağız, virüsten dolayı zorla taktığımız maskeleri çıkarmayacağız, uzun süre alışacağız ve sürekli maskeli duracağız. Hatta ben maskelerimden birini saklayacağım. Okulumu da öğretmenlerimi daha çok seveceğim. Eğitimde de uzaktan eğitim ve canlı derslerdeki eksikler giderilecek. Havanın sıcak olduğu günlerde belki o zaman okula gitmeyiz. Uzaktan eğitimle derslerimizi görürüz. Ben bu kabustan uyanamıyor olsam da ülkemizde güzel şeyler de oluyor. Öncelikle ülkemiz virüsten en az etkilenen ülkeler arasındaymış ayrıca virüs birazda olsa azalamaya başlamış haberlerde gördüm; bize de haftada bir gün belli saatler aralığında dışarıya çıkmak için izin verildi. Ama izin saatleri benim ders saatlerime denk geldiği için dışarıya yine çıkamıyorum. Dersim olmasa bile annem ve babam çalışıyor izinli saatlerimde beni dışarı çıkarabilecek kimse yok.

Ananem ve dedem benim izinli saatlerimde onların sokağa çıkma yasağı var. O yüzden onlarda beni dışarıya çıkaramıyor çok sıkılıyorum, evde oturmaya alışmaya çalışıyorum. İçinde bulunduğum durumda canlı derse girebildiğim an bile seviniyorum. Ne zaman içinde bulunduğum duruma isyan etsem, annem ve babam sürekli aynı şeyi söylüyor " Halimize

şükretmeliyiz, hepimizin sağlığı yerinde... Bu günler de geçecek, her şey eskisi gibi olacak. “ diyorlar. Tamam, her şey eskisi gibi olacak da ne zaman olacak bu? Ponçık bari sen uyandır beni bu kabustan. Söz, sana ödöl maması vereceğim .

Her şey eskisi gibi olur mu bilmiyorum ama bu virüs bir bitsin, okullar açılsın; sabahları okula giderken, “yine mi okul” demeyeceğim. Servis geç geldi diye, içimden servis şoförüne söylenmeyeceğim. Öğretmenlerim bana söz hakkı vermediğinde pes etmeyeceğim. Daha da ısrar edeceğim . Bu kabus sona erince kedilerimi, köpeğimi, birbirimizi ne kadar özlediğimizi anlayacağız.

Ne oluyor ya deprem mi oluyor? Ev gidiyor ev !.. Allah’ım hem virüs hem de deprem mi şimdide; Kafamın üstünde ne var niye ağır? Kafamdaki ponçıkmiş! Bu kedinin acayip huyları var, insanın kafasının üstünde yatmak ne ya?..Deprem oluyorsa bu kedi neden kafamda tabi ya üst kat komsularımız Međer yaşadıklarım kabusmuş! Oh çok şükür! Annemler içerde TV izliyorlarmış. Papi de annemi kızdırıyor, her şey eskisi gibi devam ediyordu. kabus bitti uyandım. Beni uyandırdınız ya gürültücü üst komşular, artık sizi de çok seviyorum.

Ecrin DÜYEL

Muharrem Eskiyanan Ortaokulu 6/c

Bodrum / MUĐLA